

[Ole Bjørn Kraft.]

nationale Interesser og internationale Forpligtelser maa stille til en Forsvarsordning. Danmarks Militærpolitik er — det ved vi alle — uden nogen aggressiv Hensigt. Den skal kun tjene Fredens Sag, Bevarelsen af Landets Uafhængighed og Selvbestemmelseret.

Til alle disse tungtvejende politiske Grunde, der ganske har ændret Situationen, siden den gældende Ordning blev gennemført, og som i sig selv er mere end tilstrækkelig Motivering for at underkaste vor Stilling en ny og indgaaende Overvejelse, kommer desuden den rivende Udvikling, som har fundet Sted paa det militærtekniske Omraade. Det gælder først og fremmest Flyvevaabenet, som mere og mere kommer i Forgrunden, og som er Hovedpunktet i den stedfindende Op- og Kaprustning. Ikke mindst de Debatter, som for Tiden finder Sted i det engelske Underhus, fremhæver paa uimodsigelig Vis den Vægt, der maa lægges paa dette Vaaben. Alle Oplysninger samstemmer om den afgørende Betydning, Flyvevaabenet vil faa i en kommende Krig, maaske først og fremmest ved Krigens Udbrud. Uden et tilstrækkeligt Flyvevaaben og Luftforsvar kan alle et Lands andre Værneforanstaltninger i givne Situationer blive næsten nytteløse og ikke afgive nogen som helst Garanti mod Virkningerne af et Angreb, der sætter ind fra Luften. Hvis man ikke har et effektivt defensivt Luftforsvar baseret paa Luftmaalsartilleri, Jagermaskiner, kan der være Mulighed for, at et Land kan tvinges til Underkastelse eller berøves den frie Selvbestemmelseret ved Truselen om eller Gennemførelsen af et Luftbombardement først og fremmest mod Landets Hovedstad og dernæst mod dets Forbindelseslinier og mod dets nødvendige Produktionsvirksomheder.

Dette behøver ikke længere nogen nærmere Begrundelse. Alle anerkender, at saaledes er det, men der er særlig Grund til at fremhæve den Betydning, et Luftforsvar har ikke mindst for en Stat som Danmark, hvor Landets Forsvar jo først og fremmest har til Opgave at holde os uden for alle krigerske Forviklinger. Det er her af afgørende Betydning, at Regeringen bevarer sin Handlefrihed for derigennem at kunne sikre Landets Neutralitet og hindre Misbrug, der kan inddrage Landet i Konflikter. Hvis vi paa Luftforsvarets Omraade er værgeløse, ikke mindst hvis vi er det med Hensyn til Hovedstaden, der er Regeringens Sæde, saa er det nu med den tekniske Udvikling, der har fundet Sted,

et stort Spørgsmaal, om den danske Stats Ledelse ikke allerede gennem Truselen om et Luftbombardement vil kunne blive tvunget til Indrømmelser af en saadan Karakter, at vor Selvbestemmelseret og vor Handlefrihed — ogsaa til at følge vore internationale Forpligtelser — vil blive bragt i afgørende Fare. Det konservative Folkeparti har tidligere givet Udtryk for denne Opfattelse. I den Betænkning, vi afgav i Februar 1931 ved Behandlingen af Forslaget om et Vagtværn og en Statsmarine, vil man kunne finde en Række Begrundelser for vore Synspunkter. Vi skrev heri som Konklusion, at en væsentlig Forøgelse af de nuværende Luftstridskræfter og Etablering af et Markforsvar for København er en nødvendig Forudsætning for, at Landet overhovedet kan forsvares. Denne Betragtning har Udviklingen kun yderligere understreget.

I den svenske Forsvarskommissions nylig afgivne Betænkning fremhæves fra alle Sider Nødvendigheden af en stærk Øgelse af det svenske Luftforsvar, og de socialdemokratiske Medlemmer deler helt og fuldt denne Opfattelse. De skriver, at de i fuld Overensstemmelse med de øvrige Medlemmer af Kommissionen finder, at Flyvevaabenet bliver afgørende i en moderne Krig. De har derfor ogsaa stillet Forslag om lige saa store Flyvestridskræfter — herunder Bombemaskiner — som Kommissionens Flertal og næsten lige saa store som det svenske Højre. De frygter den Terrorisering, der kan udfoldes fra Luften, og fremsætter derfor Forslag om, at Sverige skal anvende 26,5 Mill. Kr. til Luftforsvaret, eller en næsten lige saa stor Sum, som de anviser til Søforsvaret. Et stærkere Vidnesbyrd om Berettigelsen af at skænke Flyvevaabenet den allerstørste Opmærksomhed kan Regeringen formentlig ikke forlange.

Med disse Bemærkninger har jeg givet en Motivering for Forslagets Fremsættelse og, tror jeg, tillige en Motivering for den Karakter, det har faaet.

Naar vi fremsætter et særligt Forslag om øjeblikkelige Bevillinger til Flyvevaabenet og Luftforsvaret og ikke har udskudt ogsaa dette Spørgsmaal til Kommissionsbehandling, er Aarsagerne flere. Først og fremmest har vi gjort det, fordi vi venter, at et Forslag om Øgelse af Luftforsvaret og Flyvevaabenets Materiel vil kunne samle almindelig Tilslutning og saaledes danne en frugtbar Indledning til kommende Drøftelser af hele Forsvarets Organisation. Vi tilkendegiver ogsaa dermed, at vi ved vort Forslags Fremsættelse ikke søger Strid, men tværtimod opfordrer til at søge Sam-